

Scott McEwen en Thomas Koloniar

Ghost Sniper

Karakter Uitgevers B.V.

Dit boek is opgedragen aan de dertig Amerikanen die in Afghanistan het leven lieten tijdens de Extortion 17-missie, onder wie zeventien leden van het SEAL-Team VI. Het was het meest dramatische verlies van levens in de geschiedenis van de SEAL-teams van de Amerikaanse marine. Met enkele van deze mannen was ik persoonlijk bevriend. En allemaal waren ze soldaten en patriotten van deze natie. *Respect.*

PROLOOG

Parijs, Frankrijk

Gil keek zijn beste en vaak roekeloze vriend aan.

‘Vertel eens wat over dat meisje.’

Crosswhite nam een trek van zijn sigaret. ‘Weinig over te vertellen.’

‘Geloof ik niks van. Je bent verdomme naar een communistisch land verhuisd om bij haar te zijn.’

‘Het is eigenlijk niet zo communistisch meer... alleen straatarm.’

Ze liepen over een opslagterrein in een buitenwijk van Parijs, niet ver van het spoorwegemplacement waar Gil voor het eerst kennis had gemaakt met de Tsjetsjeense sluipschutter Sasha Kovalenko.

‘Dus je gaat me niets vertellen?’

‘Nou, ze is wat jonger dan ik.’

‘Hoe jong?’

‘Eenentwintig.’

Gil fliet. ‘Eenentwintig is een mooie leeftijd.’

‘Ze wil binnenkort trouwen... een kind krijgen.’

‘Doen, zou ik zeggen,’ zei Gil terwijl hij zelf ook een sigaret opstak. ‘Het zou je goed doen.’

‘Ik word al gek bij de gedachte aan een kind. En wat gebeurt er als jij je weer eens in de nesten werkt? Wie komt je dan redden?’

‘Gebruik mij niet om eronderuit te komen,’ zei Gil. ‘Trouwens, ik zat zojuist in de problemen. Je was nergens te bekennen.’

‘Nee, en je was verdomme bijna dood, zo te horen.’

‘Die twee vorige keren was ik verdomme ook bijna dood.’

Crosswhite zweeg en keek hem aan. ‘Wat wil je daar verdomme mee zeggen?’

‘Dat ik vind dat je moet trouwen en een kind krijgen, lul.’

‘Ja hoor,’ zei Crosswhite met een zucht. ‘Tuurlijk.’ Ze liepen door. ‘Ze is katholiek. Het begint met zondags naar de kerk gaan. Ik heb de pest aan die verrekte kerk.’

‘Je zult er niet aan doodgaan. En je zult ook moeten stoppen met drugs.’

‘Ben ik al. Heb je Marie onlangs nog gesproken?’

Gils gezicht betrok onmiddellijk toen de naam van zijn vrouw viel.

‘Ze wil me niet terug voordat ik er definitief mee kap. En ik ben er gewoon nog niet aan toe.’

‘Je kent die aanstormende jonge gasten,’ zei Crosswhite. ‘Ze zijn sneller, sterker en gevaarlijker dan wij.’

‘Ik weet het, maat, maar ik ben nog niet zover.’

Ze kwamen bij een oranje kantele deur met een grote witte negen erop.

‘Wat denk je daarbinnen verdomme te vinden?’ vroeg Crosswhite zich hardop af. ‘Een boobytrap?’

Gil liet zijn sigaret vallen en trapte hem uit. ‘Dat betwijfel ik.’

‘Weet je heel zeker dat je het niet eerst tegen Pope wilt zeggen?’

‘Ja.’ Gil deed een stap naar voren, stak de sleutel in het slot en draaide hem om. De deur kantelde automatisch naar boven en de twee mannen staarden naar binnen.

‘Je neemt me in de zeik,’ zei Crosswhite.

De telefoon in Gils zak ging over.

‘Hallo?’

‘Dus wat is er achter deur nummer negen?’ vroeg Pope.

Gil keek, absoluut niet verbaasd, naar de lucht. ‘Ik denk dat je maar beter een vliegtuig kunt nemen om het zelf te bekijken.’

Robert Pope, de directeur van de CIA, kwam daags daarna aan in Parijs en keerde met Gil en Crosswhite terug naar de opslagruimte.

Gil stak de sleutel in het elektronische slot, de deur kantelde langzaam naar boven en ze zagen talloze kratten met munitie en wapens die achterin waren opgestapeld. Maar wat Popes aandacht trok was de houten werkbank tegen de muur, met daarop een grote vormeloze massa onder een groen dekzeil.

‘De kratten zijn vol,’ merkte Gil op.

‘Wat zit er onder dat dekzeil?’ vroeg Pope.

Crosswhite grijnsde, stapte naar binnen, sloeg het zeil terug en toonde tweehonderd netjes opgestapelde baren blinkend goud. In elke bar was ‘1000g/999,9 goud’ gestanst. Hij zocht naar iets van geschoktheid of verbazing in Popes ogen, maar vond niets.

‘Hoeveel baren?’ vroeg Pope.

‘Tweehonderd,’ antwoordde Gil.

Pope deed een hoofdrekensommetje. ‘Dat is bijna negen miljoen dollar. Doe de deur op slot en geef me de sleutel.’

Crosswhite wierp Gil en daarna Pope een geschrokken blik toe. ‘Waar heb je het verdomme over... je de sleutel geven?’

Pope antwoordde niet.

‘Kom mee naar buiten,’ zei Gil zacht.

‘Hé, hiermee zitten we gebeiteld!’ zei Crosswhite. ‘Opdracht uitgevoerd. Klus geklaard. Alles is voor de winnaar!’

‘Hiermee zijn we binnen,’ zei Pope met een priemende blik in zijn blauwe ogen. ‘Doe de deur dicht en geef me de sleutel.’

‘Gil, verdomme man!’

Gil draaide de sleutel om.

De deur begon dicht te gaan en Crosswhite stapte haastig en ongelovig naar buiten. ‘Zeg me niet dat je het ermee eens bent. Laat je hem alles voor zichzelf houden?’

Gil nam de sleutel uit de deur en gaf hem aan Pope. ‘Laten we gaan. We moeten een vlucht halen.’

Zes maanden later

Distrito Federal, Mexico-Stad, Mexico 08.45 uur

Chance Vaught stond in de achterzaal van de Amerikaanse ambassade in Mexico-Stad, in gesprek met Bill Louis, de Amerikaanse ambassadeur in Mexico. Vaught was een oud-commando met acht jaar gevechtservaring in Irak en Afghanistan en werkte nu als speciaal agent bij de Amerikaanse Diplomatic Security Service, de DSS. Hij was op dit moment belast met de beveiliging van Alice B. Downly, de directeur van het Office of National Drug Control Policy. De ‘drugtsaar’.

‘Dus je zegt dat we spitsroeden moeten lopen tussen hier en het gebouw van de Mexicaanse Senaat?’ vroeg Vaught, dertig jaar, latino, groene ogen en een zwarte sik. ‘Ik dacht dat de hele week hier in de ambassade gepland was. Wat is er verdomme gebeurd?’

‘Onder ons gezegd en gezwegen?’ Louis dempte zijn stem. ‘Downly heeft de Mexicaanse delegatie gisteren geschoffeerd, met name Lazaro Serrano. Eerst door te suggereren dat ze Amerikaanse Special Forces-teams in Mexico moeten toelaten om als adviseurs op te treden in hun strijd tegen de kartels en vervolgens door te laten doorschemeren dat die teams onafhankelijk zouden moeten opereren, precies zoals onze agenten dat in Colombia deden, in de tijd van Pablo Escobar.’

Vaught rolde ongelovig met zijn ogen. ‘Mexico vergelijken met Colombia... heel diplomatiek.’ Hij haalde een blik pruimtabak uit de opgestikte zak van zijn gevechtsbroek en legde een pluk achter zijn onderlip. Hij was ervan overtuigd dat de beveiliging van het Mexicaanse Senaatsgebouw – in Mexico bekend als La Casona de Xicoténcatl – streng zou zijn, maar hij zou daar niets in te brengen hebben. Bijeenkomsten buiten de Amerikaanse ambassade zorgden altijd voor verhoogde spanning en waren overal ter wereld een groeiend probleem voor de DSS. Na de door Osama bin Laden geregisseerde aanslagen op 11 september 2001 waren er miljarden Amerikaanse dollars gestoken in de beveiliging van Amerikaanse ambassades. Die hadden nu meer weg van

streng beveiligde gevangenen dan van diplomatieke posten, en veel buitenlandse diplomaten verdomden het om in die logge, op bunkers lijkende bouwsels te vergaderen. Daardoor zagen Amerikaanse diplomaten zich genoodzaakt op minder veilige locaties bijeen te komen... zoals deze ochtend.

‘Het is maar drie kilometer,’ zei Louis, een gezette man van in de veertig, kaal en met lichtblauwe ogen. Hij sprak vloeiend Spaans en was een kenner van de Mexicaanse cultuur. ‘Ze sturen het gebruikelijke federale escorte – twee pick-ups, vier motoren – en samen met onze drie voertuigen zal dat meer dan genoeg zijn. Het is maar acht minuten rijden.’

Vaught had de wereld in acht minuten zien vergaan.

‘Ik zal mijn mensen brieven en in staat van paraatheid brengen,’ antwoordde hij. Zijn moeder kwam uit de staat Jalisco, dus hij had familie in Mexico en sprak afwisselend de taal van beide landen. Daardoor had hij onmiddellijk een band gekregen met de ambassadeur. ‘Ik vraag me af wat ze vandaag van plan is te vragen... een eigen luchtmachtbasis midden in het DF?’

Louis grinnikte en draaide zich om. ‘De kortste weg is via de Avenida Reforma. Ik zal ervoor zorgen dat er in het Senaatsgebouw gepaste maatregelen worden getroffen. Laat het me weten als je meer nodig hebt.’

Vaught verzamelde de andere negen agenten van zijn beveiligings-team in de carpool achter de ambassade. Ze waren allemaal met zorg geselecteerd en hadden allemaal bij de Special Forces gediend. Allemaal waren ze lange perioden uitgezonden geweest. ‘We doen het als volgt, mannen. Downly is er gisteren in geslaagd de Mexicaanse delegatie op de kast te jagen, dus vandaag willen ze bijeenkomen in het Xicoténcatl, een paar kilometer hiervandaan.’ De naam werd uitgesproken als ‘sjëko-ten-katl’. ‘Dat is het gebouw waar de Mexicaanse Senaat vergadert, voor degenen onder jullie die het niet *habla*.’ De anderen lachten. ‘Ze sturen ons het gebruikelijke escorte, dus de rit hoeft ons niet meer dan acht minuten te kosten, maar ik wil dat jullie de hele weg maximaal alert zijn. Duidelijk?’

Er werd enkele keren ‘Begrepen!’ en ‘Jawel!’ geroepen, afhankelijk van het dienstonderdeel van de desbetreffende agent, en ze verspreidden zich om het vervoer voor te bereiden: drie zwarte Chevrolet-SUV’s met gepantserde ramen en portieren.

Vaught nam zijn tweede man apart, een Afro-Amerikaanse man, Uriah

Heen geheten, eveneens een oud-commando. 'Ik zet Sellers met het trio in het eerste voertuig. Jackson en ik zitten in het middelste met Downly, haar twee assistenten en ambassadeur Louis. Jij vormt met de drie anderen de achterhoede, maar zorg ervoor dat Bogart achter het stuur zit. Ik wil dat we rugdekking krijgen van iemand die kan rijden. Duidelijk?'

Uriah knikte. 'Duidelijk. Hoe heeft Downly het verpest?'

Vaught spuugde tabakssap op het beton; hij had er genoeg van om het door te slikken. 'Ze stelde voor Amerikaanse A-Teams hier los te laten om tegen de kartels te vechten. Ik vermoed dat het erin ging als een scheet tijdens een doopplechtigheid.'

Uriah grinnikte en wreef over zijn kaalgeschoren achterhoofd. 'Met wie zou ze het doen, dat ze deze functie heeft gekregen?' Alice Downly was een hoogopgeleide brunette van veertig met een fotogeniek gezicht en een aanstekelijke glimlach, maar ze stond binnen het corps diplomatique niet bepaald bekend om haar politieke inzicht. Haar benoeming in deze functie had meer dan een paar mensen verbaasd.

Vaughts gezicht verstrakte. 'Bek dicht daarover zolang we in het land zijn.'

'Begrepen.' Uriah werd serieus. 'Ik zal iedereen bijpraten.'

Een uur later stapte de Amerikaanse delegatie in de voertuigen en begaf zich op weg. De colonne werd aangevoerd door een vierdeurspick-up met vier agenten van de Mexicaanse federale politie; een tweede pick-up vormde de achterhoede en twee paar motoragenten speelden haasje-over van het ene stoplicht naar het andere om te voorkomen dat burgerverkeer de colonne kruiste. De DSS-mannen waren gekleed in kaki gevechtsbroeken, zwarte North Face-jacks, honkbalpetten, gevechtslaarzen en Oakley-zonnebrillen. Allemaal waren ze gewapend met een verborgen Phase05 Tactical CQC-pistool aan een enkelpunts wapenriem en een Glock 21 als reserve. Het CQC (*close-quarters combat*)-pistool was in wezen een verkorte .223 M4-karabijn met een negentien centimeter lange loop. De kolf was verwijderd, zodat alleen de terugslagdemper overbleef, die eruitzag als een soort omwikkeld stofferhandvat, dat tegen de schouder kon worden gezet om meer controle te hebben. Elk wapen had een magazijn van dertig patronen en elke DSS-agent had vier reservemagazijnen bij zich, die met klittenband aan zijn kogelvrije vest

waren bevestigd, een vest dat versterkt was met dertig centimeter grote keramische platen.

De colonne sloeg rechtsaf en verliet het ambassadeterrein. Ze reden in zuidwestelijke richting, namen een grote rotonde, sloegen opnieuw rechtsaf en reden in westelijke richting. Na opnieuw een afslag naar rechts aan het eind van de straat reden ze een paar honderd meter naar het noorden voordat ze opnieuw rechts afsloegen en nogmaals twee blokken verder reden. Ten slotte sloegen ze op een tweede grote rotonde links af naar het noorden over de hoofdweg door Mexico-Stad. De motoragenten beheersten hun vak en hielden het verkeer weg van de colonne zoals paarden werden gebruikt om koeien te drijven, en de stoet stakte geen moment.

Vaught zat naast de chauffeur in het middelste voertuig, met Jackson, een voormalige Navy SEAL, achter het stuur en de vier diplomaten achterin. 'Shit,' mompelde hij toen hij zag dat de motoren rechts aanhielden en een smalle eenrichtingsstraat volgden. 'Ze leiden ons over de parallel.' De parallelweg liep evenwijdig aan de hoofdrijbaan, ervan gescheiden door een middenberm met bomen, parkbanken, bushaltes en betonnen palen. Hij was bedoeld om verkeer dat niet de hele avenue volgde in de gelegenheid te stellen af te slaan zonder de verkeersstroom op de hoofdweg te hinderen. Vaught gebruikte de parallelweg niet graag tijdens diplomatieke ritten omdat de colonne dan ingeklemd zat tussen de middenberm aan de linkerkant en de gebouwen aan de rechterkant, zonder enige vluchtroute.

Hij activeerde zijn keelmicrofoon en sprak via het radionetwerk. 'Wees op je hoede, mensen. De eerstvolgende paar honderd meter wordt het wat krap.' Hij keek naar rechts naar een stadsbus die de colonne aan de andere kant van de middenberm passeerde en de angstige blikken van de passagiers waarschuwden hem dat er iets mis was. Zijn nekharen gingen overeind staan toen hij een glimp opving van een gedaante met een zwarte bivakmuts. Vaught gooide zijn arm over de rugleuning. 'Eedereen bukken!' riep hij. 'We worden beschoten!'

Ambassadeur Louis pakte directeur Downly beet en trok haar omlaag. Downly's assistenten, een man en een vrouw die achter hen zaten, doken in elkaar en de vrouw mompelde: 'O, mijn god!'

Vaught blafte juist een waarschuwing via de radio toen de grote, groen met gele bus door de middenberm reed, een bank vol mensen

opzij duwde, de pick-up van de federale politie aan het hoofd van de colonne ramde en door de gevel van een Oxxo-winkel duwde. Een raketgranaat schoot tevoorschijn uit het niets, raakte het linkerportier van het voorste DSS-voertuig en explodeerde met een afgrijselijke dreun die alle vier de DSS-agenten op slag doodde.

‘Iedereen uitstappen!’

Vaught sprong al naar buiten voordat Jackson het voertuig tot stilstand had gebracht. Hij rukte het achterportier open en sleurde Louis aan zijn kraag naar buiten, stak zijn hand weer naar binnen om Downly bij een arm te pakken en haar zo abrupt naar buiten te trekken dat ze niet eens tijd had om haar voeten op de grond te zetten. Ze viel op het wegdek terwijl een tweede raketgranaat het linkervoorportier trof en explodeerde. Vaught werd omvergeblazen door de explosie en viel op zijn rug. De SUV vloog in brand. Downly’s mannelijke assistent slaagde erin met brandende kleren en bebloed gezicht naar buiten te krabbelen, maar de vrouw bleef achter, al verteerd door de vlammen. Van Jackson was niets meer over dan een stel verminkte benen op de bodemplaat.

Vaught sprong in een oogwenk weer op en verwerkte het tafereel met de snelheid van een computer, zag bijna in slow motion hoe de vier DSS-agenten achter hen haastig uit de rechterkant van het derde voertuig sprongen. Een derde raketgranaat trof de ongepantserde pick-up van de federale politie die de achterhoede vormde, blies de brandstoftank op en scheurde de pick-up uit elkaar terwijl de inzittenden er uitsprongen en doodde ze allemaal.

Vaught volgde instinctief de condensstreep van de raket. Hij trok zijn CQC-pistool, zakte naast de brandende Chevrolet op één knie en vuurde over zeven rijbanen heen op drie mannen die dekking zochten achter een wit busje aan de andere kant van de hoofdweg. De schutter ging neer, vanaf zijn kruis opengereten, en zijn twee kompanen openden het vuur met AK-47’s.

Vaught rolde zich achter het brandende voertuig toen Uriah en de drie andere agenten aankwamen om vuurdekking te geven. Er klonken opnieuw schoten verderop op de hoofdweg, waar de bus de voorste pick-up had geramd. Vijf gemaskerde schutters sprongen achter uit de bus en overal krijsten mensen, zochten naar alle kanten rennend dekking terwijl de schutters wild vanuit de heup schoten. Vaught werd geraakt op zijn kogelvrije vest en zijn linkerbovenarm. Hij wist dat hij de aan

zijn hoede toevertrouwde diplomaten van de straat moest zien te krijgen, maar daar was geen tijd voor en ze zouden nergens naartoe hebben gekund als er wel tijd was geweest. Dit was een onvervalste schietpartij op leven en dood.

Uriah knielde met tuitende oren naast hem neer en ze beantwoordden het vuur en schakelden twee van de schutters uit.

‘Herladen!’ Vaught smeed het lege magazijn weg en trok een vol exemplaar uit de binnenzak van zijn jack. Uriah liet zijn eigen lege wapen vallen, trok zijn Glock 21 en schoot op de drie overgebleven schutters. Er ging er opnieuw een neer, maar niet voordat Uriah op zijn borstplaat werd geraakt door een AK-47-kogel en op zijn rug viel.

Vaught hief zijn CQC-pistool weer en maakte de twee overgebleven mannen onschadelijk terwijl ze koortsachtig herlaadden. Uriah rolde overeind en hielp de andere DSS-mannen om hun diplomatieke beschermelingen in veiligheid te brengen. De winkelpanden in dit blok waren afgesloten met metalen hekken en ze konden nergens dekking vinden. De brandende voertuigen boden enige bescherming, maar er was gevaar voor nieuwe explosies.

Drie gemaskerde motorrijders scheurden langs en bestookten hen met 9 mm-vuur uit uzi-pistoolmitrailleurs. Een DSS-agent viel dood neer met een kogel door zijn hoofd. Een andere werd in zijn been geraakt. Downly’s assistent zakte op het trottoir in elkaar, geraakt in lever en milt. Hij zou binnen enkele seconden leegbloeden.

Downly gilde, viel naast haar assistent op haar knieën en legde haar handen op zijn hoofd. De motorrijders keerden op de nu verlaten straat, scheurden opnieuw langs en bestookten hen met een kogelregen terwijl de DSS-mannen het vuur beantwoordden. Ambassadeur Louis en een andere DSS-agent vielen. Vaught rende de weg op om zorgvuldig op de achterste motorrijder te mikken terwijl ze wegscheurden. Hij haalde de trekker over en schoot hem met de laatste patroon in zijn magazijn van zijn motor.

Plotseling kwamen de vier motoragenten weer opdagen en ze scheurden hem voorbij achter de twee vluchtende motorrijders aan.

‘Waar gaan die verdomme naartoe?’ riep Uriah. ‘We hebben ze hier nodig.’

‘Het is een chaos!’ Vaught verwisselde van magazijn terwijl hij terugkwam van de straat. ‘Het is verdomme één grote hinderlaag! Help Bo-

gart om Downly overeind te krijgen terwijl ik Clay check. We moeten hier weg.'

'Waarheen?'

'Alles is beter dan hier.'

Bogart heette eigenlijk Stevens, maar hij leek sterk op Humphrey Bogart. Hij had moeite om Downly met één arm overeind te helpen, maar hij moest zijn andere arm vrijhouden om te schieten. De drugstsaar was compleet verlamd, kon zichzelf niet op de been houden en gilde hysterisch met haar handen over haar oren geslagen. Uriah pakte haar andere arm beet en ze hesen haar op.

Vaught zakte op zijn hurken naast agent Clay, de DSS-man die in zijn been was geraakt. 'Kun je op eigen kracht bewegen?'

Clay schudde zijn hoofd, klemde zijn hand om zijn wapen en keek zoekend rond. Hij bloedde uit beide dijen en een knie. 'Mijn knie kan mijn gewicht niet dragen. We zitten diep in de shit, Chance. Waarom zijn die verrekte winkels allemaal gesloten op een dinsdag?'

Vaught gaf het voor de hand liggende antwoord. 'Om ons hier op straat te houden.' Hij stond op en trok Clay op zijn minst getroffen been overeind. Ook de overgebleven Chevrolet brandde nu als een fakkel doordat hij te dicht bij de andere brandende voertuigen stond. 'Laten we om de bus heen lopen en de straat op gaan tot we een geopend gebouw vinden. We zouden nu elk moment sirenes moeten horen.'

'Waarom horen we die nu al niet?'

'Ze zullen wel wachten tot ze genoeg mankracht hebben verzameld om wat ze denken dat hier aan de hand is te regelen.'

Precies op dat moment explodeerde Clays lichaam en het bloed en de ingewanden van de soldaat spatten op Vaught. Hij deinsde terug terwijl de luide knal door de avenue galmde.

'Godverdegodver! Het is een Barrett! Iedereen neer!'

Bogart aarzelde een fractie van een seconde te lang en werd in de rug geraakt door een .50-kogel uit een sluipschuttersgeweer, die 45 gram woog en een snelheid haalde van 850 kilometer per seconde. De kogel scheurde zijn linkerarm en -schouder van zijn lichaam. Hij viel op het beton en keek Vaught aan terwijl het leven uit hem vloeide. De arm en de schouder landden naast Downly. Ze gilde van afgrijzen, krabbelde overeind en rende als een bezetene de Avenida Reforma op.

Vaught en Uriah keken elkaar over het trottoir heen aan, in de weten-

schap dat haar achterna gaan gelijkstond aan zelfmoord. 'Blijf waar je bent!' Vaught sprong overeind en zette de achtervolging in. Hij was bijna halverwege de avenue toen Downly ter hoogte van haar middel explodeerde en haar ingewanden alle kanten op leken te vliegen toen haar twee helften als een verwrongen massa op het wegdek vielen, slechts bijeengehouden door haar ruggengraat.

Vaught had jammerlijk gefaald in zijn taak om zijn beschermelingen te behoeden en had bovendien zowat zijn hele team verloren. Het was misschien niet zijn eigen fout, maar hij was evengoed verantwoordelijk en hij wist het.

Met het beeld van het condensspoor van de kogel, die sneller door de ochtendlucht sneed dan de microscopische watermoleculen konden uitwijken, in zijn hersens gegrift, wist hij nu waar de sluipschutter was. Hij zag een verlaten taxi en rende de restanten van Downly zonder aarzelen voorbij, in de wetenschap dat, als hij terugkeerde, hij de schutter een vrij schootsveld op een niet-bewegend doel zou bieden, al was het maar gedurende een fractie van een seconde.

Hij zocht dekking naast de taxi en nam radiocontact op met Uriah. 'Ik weet waar die klootzak is. Hij schiet vanaf het dak van het glazen gebouw aan mijn kant van de straat, aan het eind van het blok. Hij kan jou niet zien, dus blijf waar je bent. Ik ga achter hem aan.'

Het antwoord van Uriah kwam onmiddellijk. 'Als hij vanaf dat glazen gebouw schiet, kan hij jou evenmin zien. Blijf uit zijn blikveld en laat het aan de plaatselijke politie over.'

Ze konden nu sirenes ver weg op de avenue horen.

'Ik ga achter hem aan!' zei Vaught. 'Zorg dat je in leven blijft en dat onze mensen weten wat er gebeurd is. Laat je niet door de Mexicanen debriefen zonder dat er iemand van onze ambassade bij is.' Hij dubbelcheckte zijn wapen, sprong in de taxi en stoof weg, net toen er een stuk of tien federale politieauto's en pick-ups achter hem over de avenue scheurden.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

SCOTT MCEWEN

De Sniper en de Wolf

SEAL-scherpschutter Gil Shannon moet samenwerken met een onwaarschijnlijke bondgenoot om te voorkomen dat terroristen een spoor van verwoesting door Europa trekken.

Hij jaagt op 'de Wolf', een solitair opererende sluipschutter uit het Russische leger, die zich bij Tsjetsjeense terroristen heeft aangesloten. Maar Shannon verandert van jager in prooi wanneer een verrader die een hoge functie bekleedt bij de Amerikaanse regering informatie over zijn missie doorspeelt.

Shannon moet hulp zoeken bij een onwaarschijnlijke bondgenoot, een levensgevaarlijke Russische commando. Wanneer ze tot de ontdekking komen dat de Wolf slechts een radertje is in een wereldwijd terroristisch complot, met als doel de Amerikaanse economie en de stabiliteit van de westerse wereld te ondermijnen, moeten Shannon en zijn geheime team de terroristen vinden voordat ze hun plan kunnen uitvoeren.

Shannon komt tegenover talloze vijandelijke strijders in heel Europa te staan in deze filmische en realistische militaire thriller, die eindigt met de confrontatie tussen Gil en de enige sniper ter wereld die hem misschien kan evenaren. Zal hij het overleven?

Scott McEwen is medeauteur van *American Sniper*, de autobiografie van Chris Kyle, die lange tijd boven aan de bestsellerlijst van *The New York Times* heeft gestaan. Dat boek werd verfilmd door Clint Eastwood met Bradley Cooper in de hoofdrol.

ISBN 978 90 452 0995 1 | ISBN e-book 978 90 452 1135 0

Doelwit Amerika verschijnt in maart 2017

ISBN 978 90 452 1291 3 | ISBN e-book 978 90 452 1301 9